Inom släkten har än en gång inträffat det sällsynta, att maka och make inom några korta månader fått följas åt i döden öfver gränsen in i evigheten.

Osökt faller öfver denna gång i tankarne den gamla sagan om Filemon och Baucis. Likt dessa båda voro Gabriella och Theodor Hermelin knutna med olösliga band af kärlek och trohet vid hvarandra, band som höllo under lifvets lyckotid men som än bättre visade sin styrka under de år af sorg och pröfningar, som likt ett åskmoln drog upp, då allt såg som mest strålande och lyckligt ut.

Men molnen drogo förbi, och vi, som fått blicka in i Moster Bellis goda, strålande själsögon och lärt känna Morbror Theodors ädla och högsinta väsen, böja oss i tacksamhet för detta minne af två goda, ädla och sanna människor.

Philip Hermelin.